Oleh demikian, saya putuskan kes ini terjatuh dalam lingkungan kecualian yang terkandung dalam seksyen 170 Kanun Acara Jenayah.

Walaupun demikian, Timbalan Pendakwa Raya yang arif menghujjahkan adalah untuk pendakwaan menentukan sama ada meneruskan dengan tiga atau empat tuduhan atas alasan pendakwaan sahajalah yang mempunyai fakta kes terhadap tertuduh dan pengetahuan ini tidak diperolehi oleh pembelaan atau mahkamah dan dengan itu pendakwaan dalam keadaan terbaik untuk menentukan *perjalanan* mana-mana kes. Seterusnya mengikut Perkara 145(3) Perlembagaan Persekutuan dan seksyen 376 Kanun Acara Jenayah Pendakwa Raya mempunyai budibicara yang mutlak untuk memulakan, *menjalankan* atau memberhentikan semua pendakwaan jenayah. Khasnya, hujjah beliau ialah kuasa budibicara Pendakwa Raya untuk *menjalankan* pendakwaan jenayah termasuk kuasa untuk menentukan sama ada tuduhan yang dikenakan oleh pendakwaan terhadap seorang atau lebih orang tertuduh patut didengar oleh mahkamah secara bersama atau berasingan. Atau dengan lain perkataan, hujjahnya ialah untuk pendakwaan dan bukan mahkamah memutuskan dalam kes ini sama ada meneruskan dengan tiga atau empat tuduhan. *Public Prosecutor* v. *Datuk Harun bin Haji Idris & Ors.*[7] telah dikatakan nas untuk hujjah ini, di mana di muka surat 119 mahkamah telah menyentuh kuasa Pendakwa Raya dalam pendakwaan jenayah dengan rujukan khas kepada perkara 145(3) Perlembagaan Persekutuan dan seksyen 376 Kanun Acara Jenayah. Mengikut pendapat saya nas itu tidak menyokong hujjah Timbalan Pendakwa Raya yang arif. Sebenarnya ianya bertentangan kerana telah diputuskan (dan saya dengan hormatnya bersetuju):

"Perjalanan pendakwaan dan tindakan jenayah dalam Perkara 145(3) tidak boleh bererti mengawasi acara jenayah atau bidangkuasa mahkamah atau kuasa atau budibicara untuk berbuat demikian."

Seksyen 170 Kanun Acara Jenayah tepatnya memperuntukkan:

"Apabila lebih dari seorang dituduh dengan kesalahan sama ... mereka boleh dituduh dan dibicarakan bersama atau berasingan seperti *mahkamah berpendapat sesuai,* ...."

Adalah jelas kuasa untuk memerintah pembicaraan bersama atau berasingan ialah suatu kuasa yang dilaksanakan oleh mahkamah dan bukan pendakwaan. Pendapat saya disokong oleh pemerhatian oleh Mahkamah Rayuan dalam *Chin Choy* v. *Public Prosecutor, supra,* di mana di m.s. 238 mahkamah berkata:

"Apabila tuduhan digabungkan secara salah, pendakwa patut diminta pilih tuduhan atau tuduhan-tuduhan mana dia ingin meneruskan sebelum akuan diambil, dan dengan itu mengelakkan suatu pembicaraan yang taksah dan kurang baik. Secara amalan, tuduhan-tuduhan yang tidak boleh dibicarakan bersama patut digubal atas kertas tuduhan yang berasingan dan tertakluk kepada pembicaraan berasingan."

Dalam *R.* v. *Grondkowki* dan *R.* v. *Malinowski*[8] Mahkamah Rayuan memutuskan membenarkan atau keengganan membenarkan permohonan untuk pembicaraan berasingan ialah suatu perkara budibicara untuk hakim pembicaraan, dan di mana budibicara sedemikian telah dilaksanakan secara adil Mahkamah Rayuan Jenayah tidak akan campurtangan melainkan berlakunya ketidakadilan akibat membenarkan atau keengganan membenarkan permohonan itu.

Dalam melaksanakan budibicaranya, mahkamah patut ingat bahawa tujuan seksyen 163 Kanun Acara Jenayah ialah untuk menghalang ketaksaksamaan atau kebingungan kepada tertuduh —

(i) oleh kekeliruan isu-isu;

(ii) oleh kemasukan keterangan yang akan menunjukkan dia bersalah untuk kesalahan yang lain.

Sekiranya kesalahan adalah dalam urusan sama tidak satu daripada perasaan kebingungan ini akan timbul: *R.* v. *Sakandar Khan;*[9] dan *Mohamed Ramly bin Haji Rasip* v. *Public Prosecutor.*[10]

Saya memutuskan bahawa kuasa budibicara untuk memerintah sama ada tuduhan patut dibicarakan bersama atau berasingan ialah kepunyaan Mahkamah dan bukan pendakwaan.

Akan diadakan perintah supaya mahkamah Sesyen di Kelang diarahkan meneruskan pembicaraan bersama pada hari Isnin 26hb Februari, 1979 atas keempat-empat tuduhan di bawah seksyen 170 Kanun Acara Jenayah.

Perintah seperti dinyatakan.

Peguamcara: *Vijendran & Co.*

PENDAKWA RAYA lwn. KARUMAH*

[Bidangkuasa Penyemakan Jenayah (Harun H.) Mach 7hb. 1980]

[Kuala Lumpur — Wilayah Persekutuan Kes Penyemakan Jenayah Bil. 9 Tahun 1980]

Undang-undang dan Acara Jenayah — Permohonan untuk tangguhan — Penyiasatan telah selesai — Ketidakhadiran saksi — Tangguhan patut dibenarkan.

Dalam kes ini tertuduh dituduh dengan tiga kesalahan menipu yang dikatakan telah berlaku pada bulan Mac 1977. Beberapa tangguhan pembicaraan telah diberi dan akhirnya pembicaraan ditetapkan untuk Februari 27, 1980. Pada hari itu pendakwaan memohon tangguhan kerana mereka tidak boleh mengemukakan saksi-saksi, yang tidak dapat dikesan. Pembelaan mohon pelepasan dan Yang di Pertua Mahkamah Sesyen merujuk kes ini kepada Mahkamah Tinggi untuk arahan.

Diputuskan: oleh kerana penyiasatan telah selesai dalam kes ini dan tangguhan dimohon untuk membolehkan pendakwaan mendapatkan saksi, mahkamah patut membenarkan tangguhan.

Kes-kes yang dirujuk:

(1) *Public Prosecutor* v. *Hettiarachigae L.S. Perera* [1977] 1 M.L.J. 12.

(2) *Public Prosecutor* v. *Tan Kim San* [1980] 1 M.L.J. 99.

PENYEMAKAN JENAYAH.

John L. O'Hara (Timbalan Pendakwa Raya) untuk Pendakwa Raya.

Sri Ram (*Kumar* bersamanya) untuk pihak membangkang.

Harun H.: Dalam kes ini tertuduh telah dikatakan melakukan tiga kesalahan menipu di bawah seksyen 420 Kanun Kesiksaan dalam bulan Mac 1977 berkenaan dengan urusan mengenai tanah. Beberapa tangguhan pembicaraan diberi. Pada mulanya tang-

* Dialihbahasa dari [1980] 2 M.L.J. 102 oleh Mimi Kamariah binti Abdul Majid LL.B. (Malaya) LL.M. (Monash) Pensyarah Fakulti Undang-undang, Universiti Malaya.

guhan ialah atas permintaan pendakwaan dengan alasan penyiasatan belum selesai. Ini tidak menghairankan kerana tertuduh telah ditangkap dalam masa 24 jam setelah aduan dibuat kepada polis dan dituduh dalam mahkamah 11 hari kemudian. Pembelaan telah pada tiap kali minta suatu pelepasan tetapi ini ditolak oleh mahkamah. Kemudian tangguhan diminta oleh pembelaan kerana peguam telah terlibat dalam mahkamah lain. Kehadiran tertuduh yang terakhir ialah pada 27hb Februari, 1980, hampir tiga tahun setelah dia muncul buat pertama kalinya dalam mahkamah.

Pada hari itu pendakwaan memohon tangguhan yang panjang atas alasan walaupun penyiasatan sudah selesai mereka tidak boleh mengemukakan saksi-saksi dalam pembicaraan kerana sebab-sebab berikut:

(i) 10 orang saksi pendakwaan termasuk tiga orang pengadu tidak boleh dikesan; dan

(ii) pegawai penyiasatan sekarang berada di London mengikuti kursus undang-undang dan dijangka tidak akan pulang sehingga Disember 1980.

Pembelaan sekali lagi meminta suatu pelepasan tetapi Yang di Pertua berkata: "Saya dapati saya berada dalam suatu keadaan serba salah iaitu sama ada saya patut perintah suatu pelepasan tidak terjumlah kepada suatu pembebasan atau menangguh kes". Beliau membenarkan tangguhan yang pendek dan merujuk kes kepada mahkamah ini untuk arahan.

Punca keadaan serba salah Yang di Pertua ialah kerana pada pandangannya ada pertentangan dalam keputusan kes *Public Prosecutor* v. *Hettiarachigae L.S. Perera*[1] dengan keputusan baharu-baharu ini dalam kes *Public Prosecutor* v. *Tan Kim San.*[2] Dengan segala hormatnya, tidak ada apa-apa pertentangan tetapi ada suatu perbezaan. Dan perbezaannya ialah ini. Dalam kes *Perera* telah diputuskan mahkamah sepatutnya jangan menggunakan kuasa pelepasannya di bawah seksyen 173(g) Kanun Acara Jenayah sekiranya polis belum bersiap sedia untuk meneruskan dengan pembicaraan kerana ketidakhadiran saksi atau lain sebab-sebab. Kalau diingatkan balik dalam kes itu tangguhan pada awalnya ialah kerana saksi tidak hadir dalam mahkamah. Memang benar apabila terdakwa dituduh semula pendakwaan telah memohon untuk suatu tangguhan atas alasan penyiasatan belum selesai tetapi adalah keputusan mahkamah bahawa alasan itu tidak boleh dipercayai dan oleh itu tidak boleh diterima. Dalam kes *Tan*, sebaliknya, keputusan ialah mahkamah patut guna kuasa pelepasannya di bawah seksyen 173(g) Kanun Acara Jenayah sekiranya pendakwaan minta tangguhan atas alasan penyiasatan belum selesai kerana sebab yang senang iaitu sekiranya penyiasatan belum diselesaikan ini bermakna pendakwaan tidak ada alasan untuk menuduh dan tuduhan itu adalah tidak berasas.

Secara ringkas, acaranya ialah seperti berikut:

(i) Sekiranya penyiasatan *belum* selesai mahkamah patut pakai kes *Tan* dan menolak permohonan untuk tangguhan atas alasan ini dan melepaskan tertuduh tidak terjumlah kepada pembebasan di bawah seksyen 173(g) Kanun Acara Jenayah.

(ii) Sekiranya penyiasatan sudah selesai tetapi pendakwaan memohon tangguhan atas alasan saksi tidak hadir atau tidak boleh dikesan; atau pakar kimia atau laporan perubatan belum dihantar kepada tertuduh; atau atas alasan seumpama itu yang menghalang pembicaraan dimulakan, barulah mahkamah patut pakai kes *Perera* dan membenarkan tangguhan. Sekiranya kes itu lama belum selesai maka mahkamah patut melaporkan perkara itu kepada Pendakwa Raya yang boleh dalam budibicaranya guna kuasanya di bawah seksyen 254 Kanun Acara Jenayah untuk menarikbalik tuduhan itu.

Dalam kes ini, walau apapun kedudukan pada mulanya, adalah nyata penyiasatan telahpun selesai dan oleh itu keputusan dalam kes *Perera* terpakai. Selain daripada mengelakkan pendakwaan yang berulangan seperti telah berlaku dalam kes *Perera*, mahkamah patut ingat bahawa melepaskan kes kerana ketidakhadiran saksi boleh dengan senangnya menggalakkan dunia penjenayah membawa lari saksi pendakwaan untuk membantutkan pembicaraan. Sekiranya ini berlaku pentadbiran keadilan akan menjadi suatu permainan. Pihak polis sebaliknya patut berjaga-jaga dan menghalang kejadian seperti ini.

Saya arah Yang di Pertua yang arif supaya membenarkan tangguhan dalam kes ini seperti diminta oleh pendakwaan tetapi saya ingin menasihatkannya sementara itu untuk melaporkan keadaan kes ini kepada Pendakwa Raya.

Perintah seperti dinyatakan.

Peguamcara: *Sri Ram & Co.*

PERKARA DATO BENTARA LUAR, SIMATI; HAJI YAHAYA BIN YUSOFF & LAIN-LAIN lwn. HASSAN BIN OTHMAN & LAIN-LAIN*

[Bidangkuasa Sivil (Abdul Razak H.) Julai 11hb. 1981]
[Johor Bharu — Kes Sivil Bil. 390 Tahun 1977]

Undang-undang Islam — Wakaf — Wakaf untuk anak-anak dan keturunan mereka untuk selama-lamanya — Sama ada sah — Takrif wakaf sebagai pemberian untuk tujuan agama — Enekmen Pentadbiran Undang-undang Islam Johor, 1978, s. 41.

Dalam tahun 1909 Al-marhum Dato Bentara Luar Johor, Mohamed Salleh bin Perang, telah membuat wakaf untuk dua orang anaknya, Othman dan Kalthom dan keturunan mereka untuk selama-lamanya. Al-marhum telah meninggal dunia dalam tahun 1915. Mereka yang menuntut dalam kes ini adalah pentadbir-pentadbir *de bonis non* kepada harta benda Dato Bentara Luar. Mereka yang dituntut pula adalah anak-anak kepada mereka yang mendapat faedah daripada wakaf tersebut. Pihak yang menuntut mendakwa bahawa wakaf tersebut tidak sah di sisi undang-undang dan tidak memberi kesan. Pihak yang dituntut mendakwa bahawa wakaf tersebut adalah sah dan menuntut balas untuk satu pengisytarahan untuk tujuan itu dan arahan penyerahan tanah tersebut.

Diputuskan: dengan berasaskan kepada peruntukan 11, Enakmen Larangan Wakaf, 1911 dan seksyen 41 Enakmen Pentadbiran Undang-undang Islam, 1978, sesuatu wakaf untuk faedah keluarga seseorang adalah sah di Johor dan dengan itu pihak yang dituntut berhak mendapat kejayaan dalam tuntutan balas mereka.

---

* Dialihbahasa dari [1981] 2 M.L.J. 352 oleh Abdullah bin Abu Bakar B.A. Al-Azhar, LL.M. Sheffield, Pensyarah, Fakulti Undang-undang, Universiti Malaya.